

Ο ευτυχισμένος Πρίγκιπας

Ψ

ηλά στην πόλη, σε μια ψηλή στήλη, βρισκόταν το άγαλμα του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα. Ήταν στολισμένο με λεπτά φύλλα καθαρού χρυσού, για μάτια είχε δύο φωτεινά ζαφείρια, και ένα μεγάλο κόκκινο ρουμπίνι έλαμπε στη λαβή του ξίφους του. Ήταν αξιοθαύμαστος. «Είναι όμορφος σαν ανεμοδείκτης», παρατήρησε ένας από τους δημοτικούς συμβούλους, που ήθελε να αποκτήσει τη φήμη για το γούστο του στην Τέχνη, «μόνο δεν είναι και τόσο χρήσιμος», πρόσθεσε, φοβούμενος μήπως οι άνθρωποι σκέφτονταν ότι δεν ήταν πρακτικό πνεύμα, πράγμα που στ' αλήθεια δεν ίσχυε. «Μοιάζει σαν άγγελος», αναφώνησαν κάποια παιδιά βγαίνοντας από την εκκλησία. «Πώς το ξέρετε;» Ρώτησε η καθηγήτρια των μαθηματικών, «έχετε δει ποτέ έναν άγγελο;» «Αχ, έχουμε, στα όνειρά μας!» απάντησαν τα παιδιά. Και η καθηγήτρια των μαθηματικών κατσούφιασε γιατί δεν ενέκρινε να ονειρεύονται τα παιδιά.

Ένα βράδυ πέταξε πάνω από την πόλη ένα Χελιδόνι. Οι φίλοι του είχαν φύγει για την Αίγυπτο έξι εβδομάδες πριν, αλλά αυτό είχε μείνει πίσω, γιατί ήταν ερωτευμένο με την πιο όμορφη καλαμιά. Την είχε γνωρίσει στις αρχές της άνοιξης, καθώς πετούσε πάνω από το ποτάμι μετά από ένα μεγάλο κίτρινο σκώρο, και ένιωσε να τον ελκύει τόσο η λεπτή της μέση, που είχε σταματήσει να της μιλήσει. «Να σ' αγαπώ;» είπε το Χελιδόνι, που του άρεσε να μπαίνει αμέσως στο θέμα, και η καλαμιά έκανε ένα χαμηλό τόξο. Έτσι πέταξε γύρω της, αγγίζοντας το νερό με τα φτερά του, και κάνοντας ασημένιους κυματισμούς. Αυτό ήταν φλερτ του, και κράτησε όλο το καλοκαίρι.

«Είναι μια γελοία προσκόλληση» τιτίβιζαν τα άλλα Χελιδόνια «αυτή δεν έχει χρήματα, και είχε πάρα πολλές σχέσεις» και πράγματι το ποτάμι ήταν γεμάτο από καλαμιές. Στη συνέχεια, όταν ήρθε το φθινόπωρο, πέταξαν όλα τους μακριά. Αφού έφυγαν, το Χελιδόνι ένιωθε μοναξιά, και άρχισε να κουράζεται από την αγάπη του. «Δεν μπορεί να κουβεντιάσει», είπε, «και φοβάμαι ότι είναι μια κοκέτα, γιατί πάντα φλερτάρει με τον άνεμο». Και βεβαίως, όταν ο άνεμος φυσούσε, ο καλαμιά έκανε την πιο χαριτωμένη κίνηση.

«Παραδέχομαι ότι είναι ντόπια», συνέχισε, «αλλά αγαπώ τα ταξίδια, και η γυναίκα μου, κατά συνέπεια, θα πρέπει να αγαπά τα ταξίδια, επίσης».

«Θα έρθεις μαζί μου;» είπε, τέλος, αλλά ο καλαμιά κούνησε το κεφάλι της αρνητικά, ήταν τόσο δεμένη με το σπίτι της. «Έπαιζες μαζί μου», φώναξε. «Φεύγω για να τις Πυραμίδες. Αντίο!» και πέταξε μακριά.

Όλη τη μέρα πέταγε, και τη νύχτα έφτασε στην πόλη. «Πού θα κοιμηθώ;» αναρωτήθηκε και τότε είδε το άγαλμα στην ψηλή στήλη. «Θα κοιμηθώ εκεί πάνω», φώναξε «είναι μια ωραία θέση, με άφθονο καθαρό αέρα». Έτσι βολεύτηκε ακριβώς ανάμεσα στα πόδια του Πρίγκιπα. «Έχω μια χρυσή κρεβατοκάμαρα», είπε σιγανά στον εαυτό του όπως κοίταξε γύρω, και ήταν έτοιμος να πάει για ύπνο, αλλά καθώς έβαζε το κεφάλι του κάτω από το φτερό του, μια μεγάλη σταγόνα νερού έπεσε πάνω του. «Τι περίεργο!» φώναξε «δεν υπάρχει ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό, τα αστέρια είναι λαμπερά και όμως βρέχει. Το κλίμα στην βόρεια Ευρώπη είναι πραγματικά φοβερό. Η καλαμιά αγαπούσε τη βροχή, αλλά αυτό ήταν απλώς λόγω του εγωισμού της». Στη συνέχεια, άλλη μια σταγόνα έπεσε. «Ποια είναι η χρησιμότητα ενός αγάλματος αν δεν μπορεί να κρατήσει τη βροχή μακριά;» αναφώνησε. «Πρέπει να κοιτάξω για μια καλή καμινάδα», είπε, αποφασισμένο να πετάξει μακριά. Αλλά πριν ανοίξει τα φτερά του, μια τρίτη σταγόνα έπεσε, σήκωσε το κεφάλι του, και τότε τον είδε.

Τα μάτια του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα ήταν γεμάτα δάκρυα, και μερικά δάκρυα έτρεχαν ήδη στα χρυσαφένια μάγουλά του. Το πρόσωπό του ήταν τόσο όμορφο στο φεγγαρόφωτο που το μικρό Χελιδόνι ένιωσε οίκτο. «Ποιος είσαι;» είπε.

«Είμαι ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας».

«Τότε γιατί κλαίς;» ρώτησε το Χελιδόνι.

«Όταν ήμουν ζωντανός και είχα ανθρώπινη καρδιά», απάντησε το άγαλμα, «δεν ήξερα τι ήταν δάκρυα, γιατί έζησα στο παλάτι του Sans-Souci, όπου η θλίψη δεν επιτρέπεται να εισέλθει. Στη διάρκεια της ημέρας έπαιζα με τους συντρόφους μου στον κήπο, και το βράδυ ήμουν επικεφαλής στον χορό στη Μεγάλη Αίθουσα. Γύρω από τον κήπο είχε πολύ ψηλούς τοίχους, αλλά ποτέ δεν φρόντισα να ρωτήσω τι υπάρχει πέρα από αυτούς, τα πάντα για μένα ήταν τόσο όμορφα. Οι αυλικοί μου με έλεγαν Ευτυχισμένο Πρίγκιπα, και ήμουν, αν η καλοπέραση θεωρείται ευτυχία. Έτσι έζησα, και έτσι πέθανα. Αλλά τώρα που είμαι νεκρός και με έχουν εναποθέσει εδώ, τόσο ψηλά ώστε να μπορώ να βλέπω όλες τις ασχήμιες και όλη τη δυστυχία στην πόλη μου, αν και η καρδιά μου είναι κατασκευασμένη από μόλυβδο, δεν μπορώ να κάνω τίποτα άλλο παρά να κλαίω».

«Τι! Δεν είναι ότι δεν όλος από ατόφιο χρυσάφι;» είπε το Χελιδόνι στον εαυτό του. Ήταν πολύ ευγενικός για να κάνει τέτοιες προσωπικές παρατηρήσεις φωναχτά.

«Πολύ μακριά», συνέχισε το άγαλμα σε μια χαμηλή μουσική φωνή, «πολύ μακριά σε ένα μικρό δρόμο υπάρχει ένα φτωχόσπιτο. Ένα από τα παράθυρα είναι ανοιχτά, και μέσα από αυτό μπορώ να δω μια γυναίκα να κάθεται σε ένα τραπέζι. Το πρόσωπό της είναι λεπτό και κουρασμένο, και έχει σκαμμένα, κόκκινα χέρια, όλα τρυπημένα από τη βελόνα, γιατί είναι

ράφτρα. Κεντάει λουλούδια του πάθους σε ένα σατέν φόρεμα για τις πιο όμορφες της υπηρέτριες της βασίλισσας για να το φορέσει στον επόμενο χορό. Σε ένα κρεβάτι στη γωνία του δωματίου το αγοράκι της κοιμάται άρρωστο. Έχει πυρετό και ζητάει πορτοκάλια. Η μητέρα του δεν έχει τίποτα να του δώσει παρά μόνο νερό του ποταμού, κι έτσι το αγοράκι κλαίει. Χελιδόνι, Χελιδονάκι, μικρό μου Χελιδόνι, δεν της πας το ρουμπίνι από το σπαθί μου; Τα πόδια μου είναι τοποθετημένα σε αυτό το βάθρο και δεν μπορώ να πάω εγώ».

«Με περιμένουν στην Αίγυπτο», είπε το Χελιδόνι. «Οι φίλοι μου πετούν πάνω και κάτω στο Νείλο, και μιλάνε στα μεγάλα άνθη λωτού. Σύντομα θα πάνε για ύπνο στον τάφο του μεγάλου Βασιλιά. Ο Βασιλιάς είναι εκεί, στο ζωγραφισμένο φέρετρό του. Είναι τυλιγμένος σε κίτρινο λινό ύφασμα, και βαλσαμωμένος με μπαχαρικά. Γύρω από το λαιμό του, έχει μια αλυσίδα από ανοιχτό πράσινο νεφρίτη, και τα χέρια του είναι σαν μαραμένα φύλλα». «Χελιδόνι, Χελιδονάκι, μικρό μου Χελιδόνι», είπε ο Πρίγκιπας, «δεν θα μείνεις μαζί μου για μια νύχτα ακόμα, για να είσαι ο αγγελιοφόρος μου; Το αγόρι είναι τόσο διψασμένο, και η μητέρα του θλιμμένη».

«Δεν νομίζω ότι συμπαθώ τα αγόρια», απάντησε το Χελιδόνι. «Το περασμένο καλοκαίρι, όταν έμενα στον ποταμό, υπήρχαν δύο αγενή αγόρια, οι γιοι του μωλωναί, οι οποίοι μου πετούσαν πάντα πέτρες. Ποτέ δεν με χτύπησαν, φυσικά. Εμείς τα χελιδόνια πετάμε πολύ καλά, και εκτός αυτού, κατάγομαι από μια οικογένεια γνωστή για την ευκινησία της, αλλά και πάλι, ήταν ένα σημάδι έλλειψης σεβασμού». Αλλά ο Πρίγκιπας φαινόταν τόσο λυπημένος που το μικρό Χελιδόνι ζήτησε συγγνώμη. «Έχει πολύ κρύο εδώ», είπε, «αλλά θα μείνω μαζί σου για μια νύχτα ακόμα, και για να σου κάνω τον αγγελιοφόρο». «Σε ευχαριστώ, μικρό μου Χελιδόνι», είπε ο Πρίγκιπας.

Έτσι, το Χελιδόνι έβγαλε το μεγάλο ρουμπίνι από το σπαθί του Πρίγκιπα και πέταξε με αυτό στο ράμφος του, πέρα από τις στέγες της πόλης.

Πέρασε από τον καθεδρικό ναό, όπου υπήρχαν γλυπτά αγγέλων από λευκό μάρμαρο. Πέρασε από το παλάτι και άκουσε τον ήχο του χορού. Μια όμορφη κοπέλα βγήκε στο μπαλκόνι με τον αγαπημένο της.

«Πόσο υπέροχα είναι τα αστέρια», της είπε, «και πόσο θαυμάσια είναι η δύναμη της αγάπης!»

«Ελπίζω το φόρεμά μου να είναι έτοιμο εγκαίρως για τον χορό», απάντησε «Έχω παραγγείλει να είναι κεντημένα πάνω του λουλούδια του πάθους, αλλά η ράφτρα είναι τόσο τεμπέλα». Πέρασε πάνω από τον ποταμό, και είδε τα φανάρια να κρέμονται στα κατάρτια των πλοίων. Πέρασε πάνω από το Γκέτο, και είδε γέρους Εβραίους να κάνουν παζάρια ο ένας στον άλλον και να ζυγίζουν τα χρήματα. Επιτέλους έφτασε στο φτωχό σπίτι και κοίταξε μέσα. Το αγόρι στριφογυρνούσε από τον πυρετό στο κρεβάτι του, και η μητέρα του είχε

αποκοιμηθεί, καθώς ήταν πολύ κουρασμένη. Αυτό τουλάχιστον ήλπιζε, καθώς άφηνε το μεγάλο ρουμπίνι στο τραπέζι, δίπλα στη δακτυλήθρα της γυναίκας. Στη συνέχεια πέταξε απαλά γύρω από το κρεβάτι, και άρχισε να αερίζει το μέτωπο του αγοριού με τα φτερά του. «Πόσο δροσερά αισθάνομαι», είπε το αγόρι, «πρέπει να πηγαίνω καλύτερα». Και βυθίστηκε σε έναν απολαυστικό ύπνο.

Στη συνέχεια το Χελιδόνι πέταξε πίσω στον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα, και του είπε τι είχε κάνει. «Είναι περίεργο», τόνισε, «αλλά αισθάνομαι πολύ ζεστά τώρα, αν και έχει τόσο κρύο».

«Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι έχεις κάνει μια καλή πράξη», είπε ο Πρίγκιπας. Και το μικρό Χελιδόνι άρχισε να σκέφτεται, και στη συνέχεια το πήρε ο ύπνος. Το να σκέφτεται πάντα του έφερνε υπνηλία. Όταν ξημέρωσε, πέταξε στον ποταμό και έκανε μπάνιο. «Τι αξιοσημείωτο φαινόμενο», είπε ο καθηγητής της ορνιθολογίας, καθώς περνούσε πάνω από τη γέφυρα. «Ένα χελιδόνι το χειμώνα!» Και έγραψε μια μακρά επιστολή γι' αυτό στην τοπική εφημερίδα. «Το βράδυ θα πάω στην Αίγυπτο», είπε το Χελιδόνι, και ήταν σε μεγάλα κέφια. Επισκέφθηκε όλα τα δημόσια μνημεία, και κάθισε πολύ ώρα στην κορυφή του καμπαναριού της εκκλησίας. Όπου και να

πήγαινε τα Σπουργίτια τιτίβιζαν, και έλεγαν το ένα στο άλλο: «τι διακεκριμένος ξένος!» και το ίδιο το Χελιδόνι το απολάμβανε πολύ.

Όταν το φεγγάρι βγήκε πέταξε πίσω στον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα. «Έχεις τίποτα να στείλεις στην Αίγυπτο;» φώναξε, «ξεκινάω τώρα».

«Χελιδόνι, Χελιδονάκι, μικρό μου Χελιδόνι», είπε ο πρίγκιπας, «δεν θα μείνεις μαζί μου άλλη μια νύχτα;»

«Με περιμένουν στην Αίγυπτο», απάντησε το Χελιδόνι. «αύριο οι φίλοι μου θα πετάξουν μέχρι τον δεύτερο καταρράκτη. Σε έναν μεγάλο γρανιτένιο θρόνο κάθεται ο Θεός Μέμνων. Όλη τη νύχτα κοιτά τα αστέρια, και όταν έρχεται το πρωινό φως, βγάζει μία κραυγή χαράς, και μετά μένει σιωπηλός. Το μεσημέρι το κίτρινα λιοντάρια κατεβαίνουν άκρη του νερού για να πιουν νερό. Έχουν μάτια καταπράσινα και ο βρυχηθμός τους είναι πιο δυνατός από κάθε βρυχηθμό του καταρράκτη». «Χελιδόνι, Χελιδονάκι, μικρό μου Χελιδόνι», αναστέναξε ο πρίγκιπας, «πολύ μακριά στην πόλη βλέπω ένα νεαρό άνδρα σε μια σοφίτα. Σκύβει πάνω από ένα γραφείο καλυμμένο με χαρτιά, και σε ένα ποτήρι δίπλα του, υπάρχει μια δέσμη από μαραμένες βιολέτες. Τα μαλλιά του είναι καφέ και ξερά, και τα χείλη του είναι κόκκινα σαν ρόδι, και έχει μεγάλα και ονειροπόλα μάτια. Προσπαθεί να τελειώσει ένα έργο για τον διευθυντή του Θεάτρου, αλλά κάνει πάρα πολύ κρύο για να γράψει πια. Δεν έχει φωτιά στο

τζάκι και η πείνα τον έχει αποδυναμώσει. «Θα μείνω μαζί σου μια νύχτα ακόμα», είπε το Χελιδόνι, που είχε πραγματικά καλή καρδιά. «Να πάρω άλλο ρουμπίνι;»

«Δυστυχώς δεν έχω άλλο ρουμπίνι», δήλωσε ο πρίγκιπας «Τα μάτια μου είναι το μόνο που μου έχει μείνει. Είναι κατασκευασμένα από σπάνια ζαφείρια, που τα έφεραν από την Ινδία χίλια χρόνια πριν. Βγάλε το ένα από αυτά και πήγαινέ το σ' αυτόν. Θα το πουλήσει στον κοσμηματοπώλη, και θα αγοράσει τρόφιμα και καυσόξυλα, και να τελειώσει το έργο του». «Καλέ μου Πρίγκιπα», είπε το Χελιδόνι, "δεν μπορώ να το κάνω αυτό». Και άρχισε να κλαίει. «Χελιδόνι, Χελιδονάκι, μικρό μου Χελιδόνι», είπε ο πρίγκιπας, «κάνε όπως σου είπα». Έτσι, το Χελιδόνι έβγαλε το μάτι του Πρίγκιπα και πέταξε μακριά για τη σοφίτα του φοιτητή. Ήταν αρκετά εύκολο να μπει, δεδομένου ότι υπήρχε μια τρύπα στην οροφή. Ο νεαρός άνδρας είχε κρύψει το κεφάλι του μέσα στα χέρια του, οπότε δεν άκουσε το φτερούγισμα του πουλιού. Όταν το σήκωσε, βρήκε το όμορφο ζαφείρι στις μαραμένες βιολέτες. «Αρχίζουν να με εκτιμούν», φώναξε «αυτό είναι από κάποια μεγάλη θαυμάστρια. Τώρα μπορώ να τελειώσω το έργο μου». Και έδειχνε αρκετά ευτυχής. Την επόμενη μέρα το Χελιδόνι πέταξε κάτω στο λιμάνι. Κάθισε στο κατάρτι ενός μεγάλου σκάφους και παρακολούθησε τους ναύτες να τραβούν μερικά σχοινιά. «Πάω στην Αίγυπτο» φώναξε το Χελιδόνι, και όταν το φεγγάρι βγήκε ξανά πέταξε πίσω στον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα.

«Έρχομαι για να πω αντίο», φώναξε.

«Χελιδόνι, Χελιδονάκι, μικρό μου Χελιδόνι», είπε ο πρίγκιπας, «δεν θα μείνεις μαζί μου μια νύχτα ακόμα;».

«Είναι χειμώνας», απάντησε το Χελιδόνι, «και το χιόνι θα είναι σύντομα εδώ. Στην Αίγυπτο ο ήλιος είναι ζεστός και έχει πράσινους φοίνικες, και κροκόδειλοι βρίσκονται στη λάσπη και τους κοιτάζουμε νωχελικά. Οι σύντροφοί μου χτίζουνε μια φωλιά στον Ναό του Μπάαλμπεκ. Καλέ μου Πρίγκιπα, πρέπει να σε αφήσω, αλλά ποτέ δεν θα σε ξεχάσω, και την επόμενη άνοιξη θα σου φέρω πίσω δύο πανέμορφα κοσμήματα στη θέση αυτών που έδωσες. Το ρουμπίνι θα είναι πιο κόκκινο από ένα κόκκινο τριαντάφυλλο και το ζαφείρι θα είναι μπλε, όπως η μεγάλη θάλασσα».

«Στην πλατεία κάτω», είπε ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας, «βρίσκεται ένα μικρό κορίτσι που πουλά σπέρτα. Της έπεσαν όμως στην λάσπη. Ο πατέρας της θα την χτυπήσει αν δεν πάει στο σπίτι χρήματα, και έτσι κλαίει. Δεν έχει παπούτσια ή κάλτσες. Βγάλε το άλλο μάτι μου, και δώστο σ' αυτήν, κι ο πατέρας της δεν θα την χτυπήσει».

«Θα μείνω μαζί σου μια νύχτα ακόμα», είπε το Χελιδόνι, «αλλά δεν μπορώ να βγάλω το μάτι σου. Θα είσαι τυφλός μετά».

«Χελιδόνι, Χελιδονάκι, μικρό μου Χελιδόνι», είπε ο Πρίγκιπας, «κάνε όπως σου λέω». Έτσι έβγαλε και το άλλο μάτι του Πρίγκιπα και πέταξε δίπλα από το κορίτσι, και γλίστρησε το κόσμημα στην παλάμη του χεριού της. «Τι υπέροχο κομμάτι από γυαλί» φώναξε το κοριτσάκι και έτρεξε στο σπίτι, γελώντας.

Στη συνέχεια, το Χελιδόνι γύρισε στον Πρίγκιπα. «Είσαι τυφλός τώρα», είπε, «γι' αυτό θα μείνω μαζί σου πάντα».

«Όχι, μικρό μου Χελιδόνι», είπε ο καημένος Πρίγκιπας, «πρέπει να πας μακριά, στην Αίγυπτο».

«Θα μείνω για πάντα μαζί σου», είπε το Χελιδόνι, και κοιμήθηκε στα πόδια του Πρίγκιπα.

Όλη την επόμενη μέρα κάθισε στον ώμο του Πρίγκιπα και του είπε ιστορίες για το τι είχε δει σε παράξενα εδάφη. Του είπε για τις κόκκινες θρεσκιόρνιθες, που στέκονται στη σειρά στις όχθες του Νείλου, και πιάνουν χρυσόψαρα με τα ράμφη τους, για την Σφίγγα, που είναι τόσο παλιά όσο ο ίδιος ο κόσμος, και ζει στην έρημο, και ξέρει πάντα, για τους εμπόρους, που περπατούν αργά πλάι στις καμήλες τους, και μεταφέρουν κεχριμπαρένιες χάντρες στα χέρια τους, για τον Βασιλιά των βουνών της Σελήνης, ο οποίος, μαύρος σαν τον έβενο και λατρεύει ένα μεγάλο κρύσταλλο, για το μεγάλο πράσινο φίδι που κοιμάται σε ένα φοίνικα, και έχει είκοσι ιερείς για να το ταΐζουν με κέικ μελιού, και για τους πυγμαίους που πλέουν σε μια μεγάλη λίμνη στα μεγάλα επίπεδα φύλλα, και είναι πάντα σε πόλεμο με τις πεταλούδες.

«Αγαπητό μου Χελιδονάκι», είπε ο Πρίγκιπας, «μου λες εκπληκτικά πράγματα, αλλά περισσότερο από οτιδήποτε, πιο εκπληκτική είναι η δυστυχία των ανδρών και των γυναικών. Δεν υπάρχει τίποτα τόσο σημαντικό όσο η δυστυχία. Πέταξε πάνω από την πόλη μου, μικρό μου Χελιδόνι, και πες μου τι βλέπεις».

Έτσι το Χελιδόνι πέταξε πάνω από τη μεγάλη πόλη, και είδε τους πλούσιους να είναι χαρούμενοι στα όμορφα σπίτια τους, ενώ οι ζητιάνοι κάθονταν στις πόρτες. Πέταξε σε σκοτεινά δρομάκια, και είδα τα λευκά πρόσωπα πεινασμένων παιδιών να κοιτούν τους μαύρους δρόμους. Κάτω από μια γέφυρα δύο μικρά αγόρια ήταν αγκαλιά για να κρατηθούν ζεστά. «Πόσο πεινασμένοι είμαστε!» είπαν. «Δεν επιτρέπεται να βρίσκεστε εδώ», φώναξε ο φρουρός, και βγήκαν στη βροχή.

Στη συνέχεια πέταξε πίσω και είπε στον Πρίγκιπα όσα είχε δει. «Είμαι καλυμμένος με χρυσάφι», είπε ο Πρίγκιπας, «πρέπει να το βγάλεις φύλλο φύλλο, και να το δώσεις στους ανθρώπους-πάντα πίστευαν ότι ο χρυσός μπορεί να τους κάνει ευτυχισμένους».

Φύλλο φύλλο, το Χελιδόνι πήρε το χρυσάφι μακριά, μέχρι που ο Πρίγκιπας φαινόταν θαμπός και γκριζός. Φύλλο φύλλο, πήγαινε το χρυσό στους φτωχούς, και τα πρόσωπα των παιδιών κοκκίνισαν, και γέλασαν και έπαιξαν παιχνίδια στο δρόμο. «Έχουμε ψωμί τώρα!» φώναζαν.

Στη συνέχεια, το χιόνι ήρθε, και μετά το χιόνι ήρθε ο παγετός. Οι δρόμοι φαινόταν σαν να ήταν από ασήμι, τόσο λαμπεροί και γυαλιστεροί. Το καημένο το Χελιδόνι κρύωνε όλο και πιο πολύ, αλλά δεν θα άφηνε τον Πρίγκιπα, που τον αγαπούσε πάρα πολύ. Μάζευε ψίχουλα έξω από την πόρτα του φούρναρη, όταν εκείνος δεν κοιτούσε και προσπαθούσε να κρατηθεί ζεστό με το χτύπημα των φτερών του.

Αλλά τελικά ήξερε ότι επρόκειτο να πεθάνει. Είχε μόνο δύναμη για να πετάξει μέχρι τον ώμο του Πρίγκιπα για μια ακόμη φορά. «Αντίο, αγαπητέ Πρίγκιπα!» μουρμούρισε, «θα μου επιτρέψεις να φιλήσω το χέρι σου;»

«Χαίρομαι που θα πας στην Αίγυπτο επιτέλους, μικρό μου Χελιδόνι», δήλωσε ο Πρίγκιπας, «έχεις μείνει πολύ καιρό εδώ. Μα πρέπει να με φιλήσεις στα χείλη, γιατί σ'αγαπώ». «Δεν θα πάω στην Αίγυπτο», είπε το Χελιδόνι. «Πάω στον οίκο του Θανάτου. Ο θάνατος είναι ο αδελφός του Ύπνου, έτσι δεν είναι;»

Και φίλησε τον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα στα χείλη, και έπεσε νεκρός στα πόδια του. Εκείνη τη στιγμή μια περίεργη ρωγμή ακούστηκε μέσα στο άγαλμα, σαν κάτι να είχε σπάσει. Ήταν η μαύρη, μολυβένια καρδιά που είχε σπάσει στα δύο. Σίγουρα ήταν ένας φοβερά σκληρός παγετός.

Νωρίς το επόμενο πρωί ο Δήμαρχος περπατούσε στην πλατεία, και βλέποντας το άγαλμα, είπε στους δημοτικούς συμβούλους: «πόσο άθλιος φαίνεται ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας!».

«Πόσο άθλιος πραγματικά!» φώναξε ο σύμβουλος, ο οποίος πάντα συμφώνησε με τον Δήμαρχο.

«Το ρουμπίνι έχει βγει από το σπαθί του, τα μάτια του έχουν φύγει, και δεν έχει χρυσό πια», είπε ο Δήμαρχος, «στην πραγματικότητα, είναι λίγο καλύτερος από ένα ζητιάνο!».

«Λίγο καλύτερος από ένα ζητιάνο», είπαν οι δημοτικοί σύμβουλοι.

«Και υπάρχει ένα νεκρό πουλί στα πόδια του!» συνέχισε ο Δήμαρχος. «Πρέπει να εκδοθεί μια διακήρυξη ότι τα πουλιά δεν επιτρέπεται να πεθαίνουν εδώ». Και η γραμματέας σημείωσε την πρόταση.

Έτσι γκρέμισαν το άγαλμα του Πρίγκιπα. «Αφού δεν είναι πλέον όμορφος δεν είναι χρήσιμος», δήλωσε ο Καθηγητής Τέχνης στο Πανεπιστήμιο.

Στη συνέχεια έλιωσαν το άγαλμα σε μια κάμινο, και ο Δήμαρχος είχε μια συνάντηση με τους συμβούλους για να αποφασίσουν τι θα γίνει με το μέταλλο. «Πρέπει να έχουμε ένα άλλο

άγαλμα, φυσικά», είπε, «και πρέπει να είναι ένα άγαλμα δικό μου». «Δικό μου», δήλωσε ο κάθε Σύμβουλος, και άρχισαν να μαλώνουν. Την τελευταία φορά που άκουσα γι' αυτούς μάλωναν ακόμα.

«Τι παράξενο πράγμα!» είπαν οι εργάτες στα χυτήρια. «Αυτή η σπασμένη καρδιά δεν λιώνει στο φούρνο. Πρέπει να την πετάξουμε». Έτσι την πέταξαν εκεί που είχαν πετάξει και το νεκρό Χελιδόνι.

«Φέρε μου τα δύο πιο πολύτιμα πράγματα της πόλης», είπε ο Θεός σε έναν από τους αγγέλους του, και ο άγγελος του έφερε τη μαύρη καρδιά και το νεκρό πουλί. «Έχεις επιλέξει σωστά», είπε ο Θεός, «στο κήπο του Παραδείσου αυτό το μικρό πουλί θα τραγουδά για πάντα, και στην πόλη του χρυσού ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας θα με δοξάζει».

